

Olvasók a könyvtáros szemével

A LEGFIATALABB

Tíz éves lesz másfél év múlva. Ahogy a játszótéren rúgta a labdát, azonmód jön a könyvtárba. Fontoskodva válogat a könyvek között. A könyvtáros segítségre siet:

— Nézd kispajtás, itt van a Nagyjerejú János! Nagyon szép mesék...

— Mesét már nem olvasok, — utasítja vissza szemrehányóan. — Most mászt kezek.

— Aztán mit?

— Azt, hogy Hogyan lett az ember óriás.

— Az most nincs benn. Mire legközelebb jössz, majd félretesszük, — vigasztalja a könyvtáros.

— Nekem most kellene.

— Miért olyan fontos?

— Azért, — árulja el a nagy titkot — mert kicsi vagyok és meg akarom tanulni, hogyan kell megnőni óriássá...

A KÜLÖNC

Csak olyan könyvet olvas, amiben katonaság, csata és egyéb hadidolog van. A könyvtáros sokszor már lyukat beszél a hasába és négy világháborút egy regénybe, amire sikerül kiszolgálnia. Többször tanácsolta már a különcnek, hogy változzon meg, amíg végre a napokban mosolygós arccal jött a könyvtárba és újságolta:

— Belátom, igaza van magának! Ha hiszi, ha nem, már meg is változtam. Nem érdekel többé a haditudomány. Ezután csak olyan könyvet olvasok, amiben gyógyfürdőkről van szó...

AZ INYENC

Kedves öreg bácsi. Többet olvasott életében, mint ez a könyvtár összevéve, ezért már nehezen választ.

— Kedves fiam, nincs valami nekem való? — kérdi a könyvtárostól, aki fületövével vakargatva gondolkodik.

— Legalább egyet adjál már nekem, — kérleli az öreg.

— Mindjárt, tessék csak várni, — mondja a könyvtáros és elszalad. Azután négy könyvet hoz nagysietve a kezében és az öreg elkezd méregetni őket.

— Ezt, fiam, amikor megjelent, kilencszázkettenben, akkor olvastam. Ezt meg még a múlt században... Ezt tavaly küldték haza, amikor beteg voltam, nagyon jó könyv...

Így már csak egy marad. A könyvtáros ránéz nagybúsan a könyvre és... és megdermed a szeme. Most lesz az örök-

harag, hiszen a negyedik Kemény Zsigmond »Rajongók«-ja. Véletlenül keveredett köze. S azzal gyanúsítani az öreget, hogy ezt még nem olvasta, nagy merészség.

A bácsika most ránéz a »Rajongók«-ra, kezébe veszi és megszólal:

— Na látod, ez kitűnő! Amikor kötelező olvasmány volt, nem olvastam, azóta meg elkerülte a figyelmemet. Te aztán nagyon ügyes vagy! Csak azt tudnám, hogyan találtad el?

A könyvtáros mosolyog:

— Az szakmai titok...

AZ IZGÁGA

Kilencen tolonganak a könyvtáros előtt és ő most érkezett. Semmi dolga sincs, kizárólag az, hogy siet, mégis kiabál:

— De lassan halad itt a munka! Bezeg, ha én csinálnám...

A könyvtáros ránéz és nem szól semmit.

— Mit néz az elvtárs? Szólni talán csak szabad? Adjanak már két könyvet! Mindegy, hogy mit adnak...

Ezt tudja a könyvtáros is. Az izgágának ugyanis tényleg mindegy, hogy mit adnak; ügyse olvassa el, csak átrohan a könyvön, mert akkor is siet.

— Négyre Budán kell lennem. Most én következem, — mondja és három embert félrelök. A könyvtáros rászól:

— Ne tessék tolokodni!

Mire ő:

— Nézzenek oda, hogy ráordít az emberre! Mit gondol maga tulajdonképpen? Az olvasó talán nem ember?

A könyvtáros szerényen megjegyzi:

— Nem mindig viselkedik úgy...

AZ IDEÁLIS

— Jónapot kívánok! — lép be az ideális olvasó. — Cserélni jöttem, — mondja és táskájából kiveszi a gondosan újságpapírba csomagolt könyveket.

— Mit szeretne helyette, elvtárs? — kérdezi a könyvtáros.

— Itt a füzetem. A multkor volt egy kis ráérő időm és kiírtam a katalógusból vagy ötven könyvcímet, azok közül szeretnék hármat. De legyen közte egy ismeretterjesztő is, — köti a lelkére a könyvtárosnak, aki a polcok közé megy és kiválasztja a három könyvet.

Amíg válogatja, elmondjuk, hogy az ilyen olvasó még ritka, mint a kettes busz. De a könyvtáros optimista és reméli, hogy nemsokára minden olvasó ilyen lesz.

Gera Mihály